

Selectie

“Gaaf u maar even in het kamertje hiernaaf op de bank liggen, dan gaat de bloeddruk miffchien een beetje omhoog. Het zal wel komen door het witte jassensyndroom. Dat komt hier wel vaker voor. Over een half uurtje kom ik weer terug en doen we het nog eens opnieuw. Hier, neemt u maar een dropje, dat helpt!” En zo vleide ik me op een oude sofa in het kamertje naaf dat van de onderzoekskamer van de dokter in het politiefselectiecentrum in Hilversum. Zie je wel, ik ben niet geschikt. Een veel te hoge bloeddruk! Dat kunnen ze niet hebben bij de politie. Daar moet je fit zijn en bestand zijn tegen stress en hoge bloeddruk komt van de stress. Wel jammer, want vanochtend ging het allemaal zo goed. Ik kwam glansrijk door de testen Nederlands en rekenen en de psychologische test en het gesprek met iemand die van me wilde weten waarom ik zo graag bij de politie wilde. En daar moest ik ook een opstel over schrijven, waarin ik ze maar wat op de mouw heb gespeld, dat ik al zolang, zo graag bij de politie wilde, maar ook dat ik gewoon een goede baan wilde hebben. En dat vonden ze kennelijk allemaal prima. Maar nu, gaat die medische keuring me nu nekken?

Na de brief, waarin ik werd uitgenodigd om aan de selectie deel te nemen, was ik onzeker geweest waaraan ik zou beginnen. Zelfs overwoog ik serieus om de brief te laten voor wat hij was en er niet op in te gaan. In het bos had ik het immers ook goed naar mijn zin. Maar ja, alweer, wat had ik te verliezen?

Ik was door mijn vader naar het politiefselectiecentrum in de Korporaaf van Oudheusdenkazerne in Hilversum gebracht. Hij vond het ook allemaal maar zozo. Hij had mij liever in een goede technische functie gezien. “Je moet vooral zorgen dat je uit die overall komt!” zei hij altijd. En bij de politie loop je in een uniform, eigenlijk ook een soort van overall, vond hij. Maar net als ik wist hij er eigenlijk ook niks van. Alleen mijn oom, die had fijntjes aangevoeld dat hier mogelijk kansen voor mij lagen. “Hallo, daar ben ik weer!” kwam de dokter het enigszins verduisterde kamertje binnen waarin ik heel erg mijn best lag te doen om me zoveel mogelijk te ontspannen. “We zullen nog even een keer meten!” en kreeg ik de drukband weer om mijn bovenarm, waarvan de meters te zien gaven dat mijn bloeddruk aanmerkelijk gezakt was. “Nou, dit is aanvaardbaar, dus dat hoeft geen belemmering te zijn om door te gaan naar de volgende ronde!” zei de meer dan vriendelijke witte jas. Zo, wat een opluchting was dat zeg! Wat zou er in dat dropje hebben gezeten?

Na nog wat fysieke inspanningen die middag om mijn lichamelijke fitheid op de proef te stellen, had ik me verrassend genoeg door de eerste

De politieschool

5 juli 1976, een bloedhete maandag waarop ik werd ingelijfd in klas 75C op de politieschool De Boskamp in Leusden, betekende de definitieve ommekeer in mijn leven. Er heerste een strak regime op school en het verblijf was verplicht intern. Ik vond dat maar niks. Liefst ging ik elke avond naar huis, naar Nan. Maar nee, het interne verblijf hoorde bij het aanleren van de discipline. Ook verplicht was het dragen van het uniform, waar ik maar niet aan kon wennen. Het blauwe overhemd met lange mouwen, met op de schouders epauletten met één streep, die van aspirant. Eronder een wit T-shirt om het zweet op te vangen en erop een goed gesloten zwarte stropdas, waarvan het me maar niet lukte om die goed te knopen. De donkerblauwe pantalon met zwarte bies aan de zijkant, die aan de zomerse temperaturen geen weerstand kon bieden en daaronder zwarte spiegelglad gepoetste schoenen. Over dat alles het stijve, vormeloze uniformjasje, ook met epauletten met één streep, en op mijn hoofd die verschrikkelijk slecht gevormde, stijve, ongemakkelijke, hoofdpijn veroorzakende platte pet met voorop de zilverkleurige ster, waarin een zwaard en een wetboek, geflankeerd door laurierkransen, met daaronder de Latijnse spreuk: 'Vigilat ut Quiescant', 'hij waakt opdat zij rusten', wat wij zelf beter uitlegden als, 'wij waken opdat u gerust kunt zijn'.

's Ochtends vroeg op, ontbijten, les ontvangen, warm eten, sporten, brood eten en dan van acht tot tien uur verplicht studeren. Alleen van zes tot acht, direct na het eten, mochten we van het terrein af. Was je om acht uur niet terug, dan had je pech, want dan waren de deuren op slot. Dan moest je je melden bij de schooladjutant en kon je een uitbrander vanjewelste verwachten. Hij was de uitvoerend bevelhebber van de school, een oudere, gezette, zeer gedisciplineerde man, die het bewind er streng onder hield en die in een riante woning op het schoolterrein woonde. Hij was één met de school, één met zijn werk. 24/7! Elke vrijdagmiddag stond hij in vol ornaat in de hal van het hoofdgebouw bij de gesloten toegangsdeuren voor een van ongeduld trappelende horde polities in de dop, die weekend wilden gaan vieren. Uiterst minutieus hield hij zijn klokke in de gaten en pas wanneer zijn wijzers exact vier uur aanwezen ging de sleutel in het sleutelgat van de deuren die toegang gaven tot enkele dagen vrijheid.

Dagelijks ging ik na het avondeten even naar huis, naar Nan. En zeker na de 27e augustus, de dag waarop we trouwden. We kenden elkaar al bijna zeven jaar en waren al ruim twee jaar verloofd. Trouwplannen hadden we al ver voor er ook maar sprake was van de politie. Eigenlijk vanaf het moment dat we ons verloofden keken we al uit naar een trouwdatum, welke

Eerste nachtdienst

De eerste diensten op straat verliepen gestaag. Diensten waarin ik met mijn mentor in de stoere BMW 1502 een aanvang maakte met de vele straten en wijken van Zeist te leren kennen. Diensten die meteen in volle onregelmatigheid verliepen. Laat, dag, vroeg en afsluitend de nachtdienst. Dat was best wel even wennen, immers had ik de voorgaande 21 jaar in absolute regelmaat geleefd, maar het had wel iets. Vrij zijn op momenten dat anderen werken en de wereld aanschouwen in de uren dat de meeste anderen vrij zijn of liggen te snurken. En die wereld ziet er 's nachts toch heel anders uit dan overdag, en in het weekend anders dan doordeweeks, vanuit je werkperspectief gezien dan.

De collega's hadden me al wel voorbereidt op de zaterdagnacht. Dat was doorgaans de drukste dienst van allemaal. Het uitgaansleven in Zeist was intens, vooral in de 2^e Dorpsstraat en aan het begin van de Slotlaan waar de kroegenconcentratie hoog was. Het was daar altijd wel gelazer.

Zo ging ik met de nodige spanning de zaterdagnacht, mijn eerste nachtdienst, in. En we zouden nu geen rondjes stratenkennis doen, maar ter leering en vermaak meerijden, meekijken bij meldingen van de andere surveillance eenheden. Het was even na half twee in de nacht, we hadden al een paar kleine meldinkjes meegereden, een paar dronken gasten op de Slotlaan, een aanrijding op de Utrechtseweg, en waren even voor een bakkie aan het bureau, toen vanuit de meldkamer werd geroepen dat er assistentie nodig was op de 2^e Dorpsstraat omdat ze daar aan het knokken waren.

"Zie je wel?" zei mijn mentor, "daar begint het gelazer al. Kom op!" Koffie en brood bleven staan en we renden de achterdeur uit, althans, mijn mentor begon te rennen en ik deed hem na, want dat had ik nog nooit meegemaakt. "HB, ZT01 onderweg. Heeft u meer info?" vroeg mijn mentor via de spreesleutel in zijn ene hand, terwijl hij met zijn andere hand de loodzware BMW van de binnenplaats door het zich al openende hekwerk naar buiten manoeuvreerde. Ik mocht nog niet spreken in die sleutel, want dat moest ik nog leren. Alleen wanneer we in alle rust de straat op gingen om gemeente oriëntatie te doen mocht ik dat melden. "Ja, er zijn een stel lui bezig een taxichauffeur te bewerken met vleeshaken!" meldde de meldkamer, en: "De ZT03 is al bijna ter plaatse! Wees voorzichtig!" Mijn mentor trapte de BMW op zijn staart waardoor ik in de rugleuning van mijn stoel werd gedrukt, en drukte op een knop op het dashboard waarmee plotseling de hele omgeving baadde in een fel blauw draaiend licht en er een hels kabaal vanaf het dak weerklonk. Mijn eerste pitrit was een feit! We